

MESE OTTHON

SIKÓ-BARABÁSI ESZTER | KARDA ZENKŐ
Koinónia | 2017

© Sikó-Barabási Eszter, 2017
© Karda Zenkő, 2017
© Koinónia, 2017

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap,
a Romániai Magyar Demokrata Szövetség és a Communitas Alapítvány támogatja.

Proiect co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

A Koinónia Könyvkiadó tagja az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének,
a Magyar Gyerekkönyvkiadók Egyesülésének
és a Romániai Magyar Könyves Céhnek.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIKÓ-BARABÁSI, ESZTER

Meseotthon / Sikó-Barabási Eszter ; Karda Zenkő rajzaival. -
Cluj-Napoca : Koinónia, 2017
ISBN 978-973-165-160-6

I. Karda, Zenkő (il.)

821.112.2

KÜLÖNÖS KÍVÁNSÁG

Samu nagyon szeret buborékokat fújni. Csak azt sajnálja, hogy a szappanbuborék olyan hamar elpattan. Egy napon éppen gömböket eregetett, amikor észrevette, hogy a szappanleves pohár karimáján egy kis színes baba egyensúlyozik.

– Mars vissza a lányszobába! – förmedt rá azt gondolván, hogy Sára egyik kába babája az, aki elbarangolt. Amire a pici lányforma vissantott egyet, s ijedtében a habos lében landolt.

– Ajjaj, segíts, kérlek! – nyafogta az ázott baba. Samu rögtön kiemelte, s az apróságnak megeredt a szava.

– Sej, ebugatta, tudom, hogy miattad estem le, ebadta, de segítettél kimászni – mondta cérnahangján a csupa tajték kislány. – Nem vagyok én apró játék, hanem a buborékfejedelem. Buboréka a nevem. S mint a buborékok ura, némi tündérerővel rendelkezem. Mivel megmentettél, kívánhatsz valamit, teljesítem.

Gondolkodott Samu, mit is kívánhatna. Ezerszínű ceruzát, zörgő-börgő-dübörgő masinát? Anyának több jó szavát, vagy esetleg elvihetnék a hűgát, s kapna érte egy igazi kiskutyát? Így töprengett a kisfiú:

– Minek a sok ceruza, így sem fér a fiókba. És a legújabb zörgő-hőbörgő masinánál is érdekesebb egy katica. S anya meg, ha sohasem kiabálna, sőt még nem is próbálna megdorgálni, ugyan honnan tudnám meg, hogy mit

szabad, és mi az, amit ki sem lehet próbálni... Na és a testvérem, Sára, ha elcsérelném egy kiskutyára, ha nem lenne ő se, ki nézne fel rám, mint egy hősré?! – ezeket gondolta a kisfiú szerre.

– Nos, mi lesz már, nem kívántál! – fogytán volt Buboréka türelme.

Samu ránézett, s már éppen mondta volna, hogy nincs kívánnivalója, ám ekkor meglátta, micsoda szivárványszínekben pompázik a kislány, és meg is volt a kívánság:

– Azt szeretném, te pöttöm, hogy egyetlen buborékom se pattanjon el többé!

– Rögtön legyen, mint kívántad, csak a végén meg ne bánjad! – csendült Buboréka hangja, s elröppent, elillant.

Samu pedig kipróbálta, teljesült-e kívánsága. A buborékok egyre-másra gömbölyödtek, nagy rakásban a szobában hömpölyögtek.

– De szép, színes hasuk-hátuk! – lelkesedett a gazdájuk.

És mivel minden buborék megmaradt, a gyerekszobát megtöltötték egy perc alatt. Samu pedig meg nem unta, egyre fújta a kövér buborékokat. Gondolta, ha megtelik a szobácskája, fogja magát, s beledől a szivárványos kavalkádba. Rá az illatos gömböcskék hátára, mint egy ágyra. Volt ott apró, óriási, parányi és góliátnyi buborék, lomhán lengtek szanaszét. Samu éppen felpattant az egyikre, és... jött a meglepetés.

A szivárványos ruha eltűnt róla, helyét nagy-nagy szürkesség pótolta. Hát még mikor körülnézett Samu, és meglátta, hogy mindenütt hamuszürke

buborékok csúfítják a hajlékot. Ezek a szürkeségek ráadásul jajveszékelték! Panaszkodtak, zsémbeltek, nyögtek, zsörtölődtek, Samuval pöröltek. Hogy ellopta díszruhájuk, hogy pompájuk az idő foglya lett, s nekik, akiknek az élet egy csillanó pillanat, most görnyedniük kell az öröklét terhe alatt. Mert Samu miatt többé el nem pattanhatnak!

– Ajjaj, nagy baj! – kesergett a kisiú. A bajt még csak tetézte, hogy megjelent a buborék-tündérke.

– No, bánod már, mit kívántál? Hej, te!

– Sajnálom, csak azt mondd meg, hogy hozhatnám helyre.

De az apró lányka a fejét csóválta.

– Amikor a buborék a legszebb, rögtön elindul messze-messze. A hátukon a színes minta nem más, mint térkép. Innen tudják az utat örök hazájuk felé. De ezek, nézd meg, színtelenek, csak tévelyegnének. Így mindörökre itt maradnak, falaidon nyúlós-szürke nyomot hagynak.

– Várj egy kicsit, és ha lenne még egy kívánságom, vagy inkább kettő... támadt egy ötletem, egy mentő! Azt szeretném, legyen újra reggel, s így nem kellene szembenéznünk a kesergő buboréksereggel – mondta Samu.

– Nem mondom, a nyelved pergő, de nincs bennem több tündérerő. Kicsi tündérke vagyok én, csak egy kívánság fért belém...

Ám Samu nem csüggedt el a hírtől:

– Ne félj, inkább mesélj arról, hogy milyen az ő hazájuk, hátha közben eszembe jut valami.

A sok dohogó is szeretett volna erről hallani, ezért csönd lett, síri...

Buboréka hát elmondta, a keveset, amit tudott, hogy a hely neve Shewhole völgye, és minden buborék boldog ott, ez tudnivaló többek közt onnan, hogy vissza még egy sem jött...

– De sajnos nem jártam ott, ezért csak ennyit mondhatok – fejezte be hirtelen az apró fejedelem.

A sok buborék zúgolódott, szürke dühe tajtékával befröcskölte a lámpát meg a macis tapétát... Samu megelegelte:

– Hallgassatok végre, mesélek én Shewhole-völgyről, ha csak ennyi kéne... tudok valamit a helyről, egy meséskönyvből.

Ettől hirtelen csend lett, és Samu mesélni kezdett.

– Shewhole-völgyben az a jó, hogy átszeli egy folyó, ahonnan egész nap új buborékok bukkannak fel. Ott mindenki ragyogó ruhát visel, olyant, mint egy tükör, ezért ha két buborék egymással beszél, magában a másikat látja. Shewhole-völgy felett az eget szivárvány szeli át, ebből fogyaszt minden lakó reggelit, ebédet meg vacsorát. Shewhole-völgyben nincs nesze, csak parancsolj és köszönöm, nem kell tenned semmit se, csak osztoznod az örömmön. S azt mondtam már, hogy a völgyön átkanyarog egy folyó? – most nagyot sóhajtott Samu. – Ha itt élnénk, az volna jó!

Közben pedig az történt, hogy amíg a fiú mesélt, az összes rút szürkeség egy helyre tömörült. Némán figyeltek, de amikor Samu odajutott a mesében, hogy mindenki egymás barátja, meglepődött volna, ha látja, hogy a

buborékok megváltoztak egészen. Vén, szürke köntösük áttetszővé lett... S ahogy Samu befejezte a mesét, látta, hogy mállik szanaszét, és tűnik el pici pukkanással a rengeteg buborék.

– Sikerült, mindegyik hazaköltözött! – ujjongott a buborékfejedelem.

Samu meg furcsán érezte magát, kicsit úgy, mint a himnusz közben. Hirtelen nem tudta, sírjon-e vagy nevéssen, gubbasszon egy sarokban vagy cigánykereket vessen?

Ahogy állt megilletődve, azt sem vette észre, hogy Buboréka búcsúpuszit nyom szöszi fejére.

BÚTOROK BÁLJA

Nagy készülődés folyt a gyerekszobában. Minden bútor a közelgő bálról sutyorgott. Csak egyvalaki búsuult: S. P. Aletta, becenevén Letti, az emeleti ablak.

– Hogyan mehetnék bálba így?! – töprengett. – Bárcsak én is olyan díszes huzatot hordanék, mint Klotild, a kanapé, vagy csipkészet, mint Rozoga mama, az ágy! Hogy Cifranciról, a tükörről ne is beszéljünk, hisz ő naponta legalább tízszer toalettet vált. De neeem, csupaszon kell várnom a bál kezdetét, mert ha lenne rajtam valami dísz, akkor ugyebár nem lehetne használni engem. De én nem hasznos akarok lenni, hanem szép! – suhintotta meg szárnyait durcásan. A hirtelen mozdulattól megzörrentek az ablaküvegek. – Na még ez is, olyan törékeny vagyok, hogy már mérges sem lehetek!

– Csitulj, lányom, nem az a fontos, hogy mit aggatsz magadra! – nyugtatta Rozoga mama. – Látod, hiába terítenek rám akármilyen színes rongyot, mikor a csontjaim korhadtak az időtől, s bizony már a szű is másnál bérel lakást... De sebaj, a fodros barackszínű ágyterítőt veszem fel ma este, s táncolok egy jót! – vigasztalódott saját ötletétől az ósdi ágy.

– Na, maga is jól bátorít. Én meg vehetem a poros függöny köpenyemet. És mi van a köpeny alatt, na mi? A kopár ablaküveg, az van, meg a keret. Ó, hogy vinné el a huzat ezt az esti bált! Ráadásul olyan hideg van, vacog minden porcikám.